

30.03.2024

Katecheza o Liturgii Mszy Wieczerzy Pańskiej

W Wielki Czwartek następuje obrzęd obnażenia ołtarza, na znak dokonanego spustoszenia, zdrady, opuszczenia i śmierci Jezusa. Dawniej, w starożytnych bazylikach, po Mszy Wieczerzy Pańskiej ołtarze burzono, aby je w sobotę odbudować. W ten sposób objawiał się dynamizm, ekspresja liturgii.

Msza święta Wieczerzy Pańskiej, którą celebруем wieczorem w Wielki Czwartek jest modelem, wzorem dla wszystkich Eucharystii w ciągu roku.

Tego dnia nie wolno odprawiać Mszy świętej bez udziału ludu [por. "List ogólny o przygotowaniu i obchodzeniu Świąt Paschalnych" Kongregacja Kultu Bożego, pkt 47, s. 10]. Eucharystia bowiem nie jest sprawą prywatną księdza lecz dziełem całego Kościoła. Prezbiter nie odprawia Mszy świętej dla ludu, lecz jako przewodniczący - głowa zgromadzenia razem z jego członkami - ludem kapłańskim sprawuje liturgie Eucharystii. Ksiądz jest integralnie połączony z wiernymi, jak głowa z resztą ciała stanowi nierozłączną całość.

Wzorcowość Mszy świętej Wieczerzy Pańskiej polega też na tym, że nie można udzielać Komunii świętej poza liturgią. Wolno ją jedynie zanosić chorym [por. Op. cit., pkt 53, s. 10]. W tym dniu konsekwentnie przestrzega się tego, by przed Mszą świętą tabernakulum było zupełnie puste [por. Op. cit. pkt 48, s. 10]. W praktyce Kościoła przyjęło się, że komunii świętej udziela się z komunikantów przechowywanych w tabernakulum. Tymczasem w tabernakulum zachowuje się Najświętszy Sakrament dla chorych i do adoracji.

W Wielki Czwartek Najświętszy Sakrament uroczystie przenosi się do kaplicy przechowania i adoracji. Tak też powinno być zawsze. W katedrach - wzorcowych kościołach biskupich - miejscem akcji liturgicznej jest prezbiterium i nie ma w nim tabernakulum. Natomiast Najświętszy Sakrament przechowuje się i adoruje w specjalnej kaplicy, odpowiednio przygotowanej, ułatwiającej adorację.

Podczas Mszy świętej w Wielki Czwartek dokonuje się obmycie nóg. Obrzęd ten, chociaż ma miejsce tylko raz w roku, stanowi pewien wzór postępowania dla prezbiterów, którzy zawsze powinni mieć w swojej świadomości to, że są sługami. Każdy kapłan powinien tak jak sługa sprawować swoją posługę wobec zgromadzonego ludu. Należy jednak pamiętać o tym, że prezbiter jest sługą jako pasterz, przewodniczący. Wtedy dobrze służy ludowi, gdy mu pasterzuje. Ksiądz nie będzie spełniał swojej posługi, gdy owce będą go pasły, nim kierowały. To pasterz ma za zadanie paść owce, a nie na odwrót.

Następnym wzorem, który możemy zaczerpnąć z Mszy Wieczerzy Pańskiej, jest usytuowanie ołtarza w samym centrum. Prawdziwy ołtarz powinien być kamienny. Ołtarz ma być monumentem, bryłą zdobną, najpiękniejszą w kościele. On symbolizuje Chrystusa, który mówi o sobie, że jest skałą. Ołtarzowi oddaje się cześć przez pokłon, pocałunek, przyozdabianie drogocennymi materiałami, kwiatami i świecami. Ołtarz przyozdabiamy jak Chrystusa w strój, w suknię zdobną w zależności od charakteru liturgicznego dnia (dawnie antypodium). Jest jeden ołtarz w kościele, bo jest jeden Jezus Chrystus. Po liturgii w Wielki Czwartek następuje obrzęd obnażenia ołtarza [Op. cit. pkt 57, s. 11], na znak dokonanego spustoszenia, zdrady, opuszczenia i śmierci Jezusa. Dawniej, w starożytnych bazylikach, po Mszy Wieczerzy Pańskiej ołtarze burzono, aby je w sobotę odbudować. W ten sposób objawiał się dynamizm, ekspresja

IPAWIA